

Arrest

nr. 177 768 van 16 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 november 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 8 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 10 augustus 2016 aangetroffen te Brussel waarna een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt genomen.

1.2. Verzoeker dient op 14 september 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

- 1.3. Verzoeker is in het bezit van een visum afgegeven door de Tsjechië.
- 1.4. Verzoeker wordt in het kader van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening) gehoord op 21 september 2016 en op 4 november 2016.
- 1.5. Op 23 september 2016 wordt een overnameverzoek gericht aan de Tsjechische overheden die op 25 oktober 2016 met toepassing van artikel 12, lid 4 van de Dublin III-verordening instemden met het verzoek tot terugname.
- 1.6. Op 8 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan hij op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : K.

voornaam P.G.

(...)

nationaliteit : Armenië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDE VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Tsjechië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene werd op 10.08.2016 staande gehouden te Brussel. Hij was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en inreisverbod (13sexies). Hij werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Vottem, waar hij op 14.09.2016 asiel vroeg.

Het onderzoek van de vingerafdrukken bracht aan het licht dat de Tsjechische consulaire diensten te Jerevan de betrokkene een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van negen dagen tussen 25.02.2016 en 19.03.2016.

De betrokkene werd gehoord op 21.09.2016 en op 04.11.2016 en verklaarde dat hij op 28.02.2016 van Armenië via Griekenland naar Frankrijk vloog met zijn eigen paspoort en een door de Tsjechische ambassade afgegeven visum. Vervolgens kwam hij met de auto naar België. Zijn paspoort verloor hij na aankomst in België.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat zijn zus in België verblijft. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Tsjechische instanties omdat hij in Tsjechië geen familie heeft en in België wel.

Op 23.09.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Tsjechische instanties die op 25.10.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van

Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Tsjechische instanties omdat hij in Tsjechië geen familie heeft en in België wel. Hij voerde geen andere redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Tsjechië rechtvaardigen, aan.

De in België verblijvende zus van de betrokkene vroeg op 17.11.2010 een eerste maal asiel in België. Deze aanvraag werd op 28.01.2011 afgesloten met een beslissing van niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Een tweede asielaanvraag, ingediend op 09.01.2012, werd afgesloten met een beslissing van niet in overwegingname. De zus van de betrokkene verkreeg in 2015 verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg.

Verordening 604/2013 plaatst de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Wat de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 betreft merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dd. 04.11.2016 geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid, opgevolgd door artikel 16(1) van Verordening 604/2013, zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) beschreven reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn zus bestaat.

Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33). Een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende personen niet in

staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn we van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende zus er volgens geen dergelijke en dat de overdracht van de betrokkene aan Tsjechië derhalve geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn in België ingediend verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Tsjechische instanties stemden op 25.10.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Tsjechië een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Tsjechische instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Tsjechië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Tsjechië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Tsjechië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Tsjechië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Tsjechische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Tsjechische instanties.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te

geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikelen 1, 4, 6, 7, 18 21 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 17 en 4 van de Dublin III-verordening, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van bepalingen uit de richtlijn 2004/83, richtlijn 2013/32, richtlijn 2003/9 en richtlijn 2013/33.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel

risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

3.3.2.3. Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die

haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.3.2.4. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2.6. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielpprocedure en opvangomstandigheden voor asielzoekers in Tsjechië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Tsjechië.

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de hogere vermelde geschonden geachte bepalingen, gaat verzoeker over tot een concrete toepassing ervan. Verzoeker betoogt dat hij behoort tot een kwetsbare groep, zijnde een asielzoeker en Dublinterugkeerder, en dat deze kwetsbare groep op in Tsjechië op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van onmenselijke dan wel onterende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij wijst erop dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde heeft onderzocht of de actuele situatie in Tsjechië strijdig is of niet met artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde verwijst louter naar het feit dat Tsjechië deel uitmaakt van de Europese Unie en dat de Europese verdragen omtrent heeft ondertekend.

Verzoeker meent dat hij op basis van algemene rapporten kan aantonen dat in Tsjechië ten aanzien van asielzoekers, zijnde een kwetsbare groep, een systematische praktijk bestaat van onterende behandelingen. Hij benadrukt dat het niet om geïsoleerde of geringe schendingen betreft, maar om veelvuldige schendingen van fundamentele rechten.

Verzoeker zet vervolgens uiteen:

“De volgende tekortkomingen dienen te worden vastgesteld:

Betreffende de detentie van asielzoekers

- *Zelfs in open centra’s worden asielzoekers gedetineerd :*

“however a further reception centre in Zastavka [...] is now detaining refugees because of the current lack of room in the regular detention centers. “ (stuk 4)

- *De detentiecentra’s zijn overbevolkt :*

“The detention centre Bela-Jesova was originally planned for 260 people. Last week, they were housing more than 700 refugees [...]” (stuk 4)

Terwijl in 2015, er 1525 asielzoekers waren in Tsjechië. (stuk 5)

- *De detentieomstandigheden zijn onterend en onmenselijk*

“The detention conditions are terrible and in no-way comply with international standards and EU regulations” (stuk 4)

- *Gedetineerde asielzoekers hebben geen toegang tot juridische bijstand:*

“At the end of June, the government cancelled the funds for legal advice and legal representation for detained asylum seekers in breach of the existing EU Asylum procedures and Return Directives, as well as in breach of the Dublin III Regulation” (stuk 4)

- *“The nutritional standards are very poor on site” (stuk 4)*

- *“For these inhumane conditions the asylum seekers have to pay 7200 Czech koruna per person per month. A lot of refugees cannot raise this enormous amount of money and are issued with a debt note upon release. They have to hand over all of their money, with which they are going to pay the stay, and their mobile phones are also taken away.” (stuk 4)*

- *De meerderheid van asielzoekers worden gedetineerd bij hun aankomst. (stuk 5)*

- *“we have prepared some steps reacting to various scenarios such as a large-scale immigration influx, the detention of a large number of immigrants and the like,” In the first five months, the police detained 2500 of them” (stuk 8)*

- *Betreffende Chinese asielzoekers die werden gedetineerd in Tsjechië, werd gesteld dat de asielzoeker tot zes maanden duurt zelfs als deze gedetineerd zijn (stuk 11)*
 - *De commissaris voor mensenrechten stelde dat Tsjechië automatisch asielzoekers onderwerpt aan een detentie van 40 dagen of langer . (stuk 12) Ze worden naakt gefouilleerd om hun geld in beslag te nemen (stuk 12) Hij stelt nog dat de gedetineerde geen recht/informatie hebben op gratis juridische bijstand. Er wordt nog gesteld dat de detentieomstandigheden erger dan in de gevangenis zijn.*
 - *These sharp increases together with reports of inadequate detention conditions prompted the UN High Commissioner for Human Rights to target the country for particular criticism. He said, "According to credible reports from various sources, the violations of the human rights of migrants are neither isolated nor coincidental, but systematic: they appear to be an integral part of a policy by the Czech Government designed to deter migrants and refugees from entering the country or staying there." (stuk 13)*
- Hieruit blijkt er een groot risico is dat asielzoekers worden gedetineerd in Tsjechië. Dat de detentieomstandigheden onmenselijk en ontierend zijn.*
- Dat de asielprocedure strijdig is met artikel 3 EVRM.*

Betreffende de gewone asielprocedure

- *Het enkele feit dat een persoon die woont in een land alwaar er een militair conflict is, is geen voldoende reden voor het verlenen van politiek asiel. De asielzoeker is verplicht om een gegronde vrees van politieke vervolging te bewijzen, zei de Tsjechische President Milosz Zeman. (stuk 6) Dit is een zeer restrictieve interpretatie van het Vluchtelingenverdrag.*
- De president zegt in dezelfde verklaring dat hij wil vermijden dat een nieuwe toevloed van asielzoekers naar Tsjechië zou toekomen.*
- Het land is dus hostiel aan nieuwe asielzoekers en de asielnormen worden niet gerespecteerd. De president blijkt een invloed te hebben op de beslissingen inzake asiel welke door een neutrale instantie moeten worden genomen.*
- *In de onthaalfaciliteiten, worden penitentiaire agenten ingehuurd. (stuk 7)*
- De onthaalomstandigheden in de open kampen zijn onmenselijk en ontierend volgens de directeur van de organisatie ter hulp van vluchtelingen. (stuk 7)*
- *"The situation has been the same for many years: there are very few asylum applicants, in the past two years their number was the lowest ever recorded in the Czech Republic," said Organization for Aid to Refugees (OPU) director Martin Rozumek. " (stuk 9)*
 - *"The situation of most asylum applicants in the Czech Republic is unacceptable, said Rozumek, explaining that asylum seekers have to wait years for the Interior Ministry to process their applications. The ministry's decisions are often reversed by courts, and the process starts all over again." (stuk 9)*
 - *"Czech authorities had been struggling to deal with the numbers of arrivals and had been drawing criticism for writing identity numbers in pen on the arms of hundreds who were intercepted and pulled off trains.*
- A tweet by Andrew Stroehlein, Human Rights Watch's European media director, was shared more than 1,000 times." (stuk 10)*
- *De Tsjechische overheid probeert asielzoekers af te schrikken van de asielprocedure in Tsjechië (stuk 11)*
 - *De vluchtelingenstatus zou aan Chinese onderdanen kunnen geweigerd worden omdat de Tsjechische autoriteiten dan bang zijn dat dit zou gelden als een officiële verklaring dat China de mensenrechten zou schenden. (stuk 11) Dat de behandeling van de asielverzoeker bijgevolg niet neutraal en evenredig is.*
 - *Wanneer de president wordt gevraagd te reageren betreffende de beschuldigingen stelt hij dat hij moet reageren tegen Islamitische fundamentalisme. "Mr Hussein said: "The fact that people are being forced to pay for their own detention is particularly reprehensible,"*
- "Many of these people are refugees who have suffered horrendously in their countries of origin as well as during their journey to the Czech Republic.*
- "International law is quite clear that immigration detention must be strictly a measure of last resort.*
- "As for children, the UN Committee on the Rights of the Child has emphasized that detention of children on the sole basis of their migration status, or that of their parents, is a violation... and is not justifiable."*
- The president of the Czech Republic, Miloš Zeman, has denied the accusations. A spokesman for Mr Zeman said: "The president has long warned of the threat of Islamic fundamentalism. He stands by his opinion and he will not change it under pressure from abroad," the Guardian reports." (stuk 12)*
- Dat wanneer de amalgaam automatisch wordt gedaan tussen asielzoekers en islamitische fundamentalisme, men zich ernstige vragen kan stellen betreffende de redenen voor detentie, opvangomstandigheden en de behandeling van de asielprocedure.*
- Dat deze bronnen informatie relateren uitgaande NGO's en bijgevolg neutraal zijn."*

3.3.2.7. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van verzoeker aan Tsjechië met artikel 3 van het EVRM is nagegaan, doch heeft geconcludeerd dat niet blijkt dat de verzoeker door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De gemachtigde stelt dat het aan verzoeker is om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht naar Tsjechië een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker voerde daartoe geen redenen aan.

De gemachtigde wijst er vervolgens op dat de Tsjechische instanties 25 oktober 2016 op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hij vervolgt: *“Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Tsjechië een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Tsjechische instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Tsjechië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvangkrijgen.”* De gemachtigde wijst erop dat Tsjechië zowel de Conventie van Genève van 1951 als het EVRM ondertekende, zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit land het non-refoulementbeginsel en de uit deze verdragen voortvloeiende verplichtingen zal nakomen. Een individueel onderzoek zal plaats hebben en indien voldaan is aan de voorwaarden, zal een internationale beschermingsstatus verleend. De gemachtigde stelt ook dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals deze in Europese richtlijnen zijn vastgelegd, niet zullen naleven. Hij wijst er verder op dat Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tenslotte gaat de gemachtigde ook in op de gezondheidstoestand van verzoeker waarbij hij besluit: *“We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn in België ingediend verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

3.3.2.8. *In casu* voert verzoeker aan dat de groep van asielzoekers in Tsjechië een kwetsbare groep zou uitmaken die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad benadrukt dat er hiervoor sprake dient te zijn van ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partijen als asielzoekers die worden overgedragen aan Tsjechië behoren tot de bedoelde groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Verzoeker betoogt dat er een groot risico is dat asielzoekers worden gedetineerd in Tsjechië, dat dit op quasi automatische wijze gebeurt, dat de detentieperiode lang is en dat de detentieomstandigheden onmenselijk en ontrend zijn. Verzoeker citeert daarbij uit een aantal artikelen die bij het verzoekschrift worden gevoegd.

Stuk 4 betreft een internetartikel van 14 september 2015 waarbij de directeur van de Tsjechische “Organization for Aid to Refugees” (hierna: OAR) stelt dat vluchtelingen als criminelen worden behandeld in Tsjechische detentiecentra. In dit artikel wordt gewag gemaakt van vluchtelingen, de meeste Syriërs, die worden gearresteerd door de Tsjechische politie tijdens hun doorreis naar Duitsland. Er wordt beschreven hoe zij worden gearresteerd, waar zij worden vastgehouden en wat de omstandigheden en de behandelingen zijn die hen vervolgens te beurt vallen.

De Raad stelt vast dat dit stuk specifiek handelt over de massale toestroom en situatie van migranten en asielzoekers die in de loop van de zomer van 2015 door Tsjechië reisden op weg naar welbepaalde meer noordelijk en westelijk gelegen Europese landen. De miskenning van bepaalde rechten waarvan hierin gewag wordt gemaakt, wordt ook enkel betrokken op de detentie van deze specifieke groep van Syrische vluchtelingen. Verzoeker, die met een visum uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten het Schengengrondgebied heeft betreden en die in het kader van de Dublin III-verordening zal worden

overgedragen aan Tsjechië, behoort op zich niet tot deze groep. Tsjechië heeft ook uitdrukkelijk verklaard verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker. Dit door verzoeker thans voor het eerst voorgelegd stuk toont nog niet aan dat de Tsjechische autoriteiten ook asielzoekers die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen systematisch zouden opsluiten, of dat er concrete gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker bij overdracht aan dit land in detentie zal worden geplaatst.

Stuk 5 betreft een internetartikel van 11 augustus 2016 waarbij gesteld dat in 2015 er zich 1525 asielzoekers in Tsjechië bevonden. Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat de meerderheid van de asielzoekers wordt vastgehouden bij aankomst, doch dit kan in het artikel niet worden gelezen. Er wordt enkel gelezen *“La plupart de ceux qui sont arrivés l’an dernier ont terminé dans des centres de rétention pour ensuite poursuivre leur route vers l’Allemagne.”* Verder wordt gesteld dat het Tsjechische asielbeleid restrictief is, zonder verdere uiteenzetting. Hierbij merkt de Raad op dat vele lidstaten na de zomer van 2015 een meer restrictief asielbeleid hebben toegepast, zodat dit enkele gegeven op zich niet aantoont dat er sprake is van een systematische praktijk van schendingen van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van personen die behoren tot de kwetsbare groep van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Tsjechië. Tenslotte leest de Raad ook dat *“Ces structures, critiquées l’an passé pour leurs conditions d’accueil, sont actuellement à moitié vides (...)”*

Stuk 6 betreft een internetartikel van 26 januari 2016 waarin de Tsjechische president aangeeft dat het enkele gegeven dat iemand afkomstig is uit een land waar een militair conflict heerst niet voldoende is om politiek asiel te verkrijgen. De asielzoeker dient een gegronde vrees voor politieke vervolging aan te tonen. De president verwijst daarvoor naar het VN Vluchtelingenverdrag. In het artikel wordt opgemerkt dat zulke interpretatie het aantal personen dat in aanmerking kan komen voor asiel, aanzienlijk beperkt. De Raad merkt vooreerst op dat uit het VN Vluchtelingenverdrag volgt dat een persoon die in aanmerking wil komen voor asiel, indien zijn vrees voor vervolging gegrond is op een (vermeende) politieke overtuiging, dient aan te tonen dat deze vrees gegrond is. In die zin, kan vermelde verklaring niet als restrictief worden beschouwd. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker, naast deze loutere verklaring van de Tsjechische president, niet aantoont dat er in de praktijk een zodanige restrictieve toepassing wordt gemaakt van het VN Vluchtelingenverdrag dat deze toepassing ermee strijdt. Evenmin kan uit die loutere verklaring van de president worden afgeleid dat hij een zodanig invloed uitoefent op asielbeslissingen dat er niet langer sprake is van een neutrale behandeling. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat Tsjechië gebonden is door het non-refoulement beginsel, de asielaanvragen onderwerpt aan een individueel onderzoek en desgevallend naast de vluchtelingenstatus ook de subsidiaire beschermingsstatus verleent. Daarnaast beschikt Tsjechië over onafhankelijke beroepsinstantie voor afgewezen asielaanvragen, hetgeen verzoeker niet betwist en waarvan hij evenmin niet aantoont dat deze niet naar behoren zouden werken.

Stuk 7 betreft een internetartikel van 13 oktober 2015 waaruit blijkt dat gevangenisbeambten zullen worden ingezet in de opvangcentra. Uit het artikel blijkt dat deze gevangenisbeambten worden ingezet om de levensomstandigheden te verbeteren. Verzoeker zet nergens concreet uiteen hoe het inzetten van gevangenisbeambten in opvangcentra aanleiding geeft tot een reëel risico op onmenselijke behandeling. Het gegeven dat volgens de directeur van het OAR het raadzamer zou zijn om psychologen en dokters te sturen, doet hieraan geen afbreuk. Verder blijkt uit het artikel niet welke centra worden bedoeld en rest de vraag, gezien de datum van dit artikel, en het gegeven dat uit stuk 5 blijkt dat de detentiecentra heden nagenoeg leeg zijn, wat de actuele waarde is van dit artikel.

Stuk 8 betreft een internetartikel van 16 juni 2015 waarin gewag wordt gemaakt van een toename van asielzoekers in Tsjechië. Daarin geven Tsjechische regeringsleiders aan verschillende stappen te hebben ondernomen om te reageren op verschillende scenario's zoals een massale toestroom van migranten en de vasthouding van grote aantallen migranten. Er wordt vermeld dat in eerste vijf maanden van 2015 zo'n 2500 migranten werden vastgehouden.

De Raad stelt vast dat ook dit stuk specifiek handelt over de massale toestroom en situatie van migranten die in de loop van de zomer van 2015 door Tsjechië reisden op weg naar welbepaalde meer noordelijk en westelijk gelegen Europese landen. In het artikel wordt gewag gemaakt van de voornemens van regeringsleiders maar verzoeker zet niet uiteen hoe het gegeven dat regeringsleiders zich willen voorbereiden op een scenario van massale toestroom, aanleiding geeft tot een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat men voornemens is een groot aantal migranten vast te houden vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Ook hier rijst de vraag, gezien de datum van dit artikel, en het gegeven dat uit stuk 5 blijkt dat de detentiecentra heden nagenoeg leeg zijn, wat de actuele waarde is van dit artikel. Tenslotte toont verzoeker met dit stuk niet

aan dat hij, die met een visum uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten het Schengengrondgebied heeft betreden en die in het kader van de Dublin III-verordening zal worden overgedragen aan Tsjechië, automatisch zal worden vastgehouden.

Stuk 9 betreft een internetartikel van 12 april 2013 waarin wordt vermeld dat er weinig asielzoekers zijn. De Raad stelt dat deze vermelding alleen al wijst op de gedateerdheid van dit stuk uit 2013 nu uit de andere stukken die verzoeker voorlegt blijkt dat het aantal asielzoekers is gestegen in 2015 en vervolgens weer is gedaald. Verder wordt in het artikel door de directeur van het OAP geponeerd dat de situatie van de meeste asielzoekers in Tsjechië onaanvaardbaar is omdat zij jaren moeten wachten op de uitkomst van hun asielaanvragen waarbij de asielbeslissingen vaak wordt vernietigd door de rechtbanken zodat de hele procedure opnieuw begint. In zoverre dit artikel nog als actueel kan worden beschouwd, stelt de Raad vast dat het enkele gegeven dat men een bepaalde termijn moet wachten op de behandeling van de asielaanvraag nog niet aantoont dat de verzoeker bij overdracht naar Tsjechië een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden strijdig met artikel 3 van het EVRM omwille van structurele gebreken in de asielprocedure. Daarenboven blijkt uit het artikel de beroepsinstanties in Tsjechië naar behoren op onafhankelijke wijze werken.

Stuk 10 betreft een internetartikel van de krant The Guardian van 2 september 2015 waarin wordt vermeld dat Tsjechië niet langer Syrische vluchtelingen, op weg naar Duitsland, zal vasthouden. Verzoeker trekt de aandacht op een paragraaf waarin wordt verteld dat de Tsjechische overheden hebben geworsteld met het grote aantal aangekomen asielzoekers en dat ze bekritiseerd zijn geweest omwille van het gegeven dat zij identiteitsnummers hebben geschreven op de armen van honderden asielzoekers die werden geïntercepteerd en van de trein gehaald. Hoewel dit een deplorabele praktijk is, moet de Raad erop wijzen dat dit artikel wederom handelt over de massale toestroom en situatie van migranten en asielzoekers die in de loop van de zomer 2015 door Tsjechië reisden op weg naar welbepaalde meer noordelijk en westelijk gelegen Europese landen. Verzoeker toont hiermee niet aan dat er heden nog steeds zulke praktijk wordt gehanteerd. Ook hier kan de actualiteit van dit artikel dat reeds meer dan een jaar oud is, niet worden bevestigd.

Stuk 11 betreft een internetartikel van 3 augustus 2016 waarin gewag wordt gemaakt van de situatie van 60 christelijke Chinezen die in Tsjechië asiel hebben gevraagd. In het artikel wordt vermeld dat in beginsel er binnen de 90 dagen een beslissing moet worden genomen inzake de asielaanvraag. Deze beslissingstermijn kan worden verlengd naar zes maanden. Verzoeker leidt hieruit af dat een detentie evenzeer zes maanden lang kan duren. Deze stelling kan echter niet in het artikel worden gelezen noch eruit worden afgeleid. Met dit stuk toont verzoeker niet aan dat hij, die met een visum uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten het Schengengrondgebied heeft betreden en die in het kader van de Dublin III-verordening zal worden overgedragen aan Tsjechië, automatisch zal worden vastgehouden. Verzoeker leidt uit dit artikel ook af dat de Tsjechische overheid asielzoekers probeert af te schrikken. In de mate dat Tsjechië een meer restrictief asielbeleid voert, verwijst de Raad naar wat reeds werd gesteld bij de bespreking van de stukken 5 en 6. Verzoeker leest in het artikel verder dat de vluchtelingenstatus aan de Chinese onderdanen geweigerd zou kunnen worden omdat de Tsjechische overheden bang zijn dat dit zou gelden als een officiële verklaring dat China de mensenrechten zou schenden. Hij leidt daaruit af dat de behandeling van asielzoekers niet altijd neutraal en evenredig is. De Raad leest in het artikel enkel dat de Tsjechische overheden de laatste jaren ten aanzien van China een meer zakengerichte benadering hanteren dan een mensenrechtenbenadering, met groeiende Chinese investeringen in Tsjechië tot gevolg. Het is tegen deze achtergrond, vermeldt de auteur van het artikel, dat de Tsjechische overheid zich nu in een gevoelige positie bevindt. Indien de Chinese asielzoekers bescherming krijgen dan kan dit worden gezien als een officiële verklaring dat China de mensenrechten schendt. Hierbij moet worden opgemerkt dat in het artikel de uitkomst van de ingediende asielaanvragen niet wordt vermeld. Er wordt enkel gewezen op de delicate positie waarin de Tsjechische overheid zich bevindt maar dit volstaat niet om te besluiten, zoals verzoeker doet, dat de behandeling van asielzoekers niet neutraal en evenredig is. Verder kan worden gewezen op het feit dat uit de bestreden beslissing en de stukken die verzoeker voegt, blijkt dat de beroepsinstanties in Tsjechië naar behoren op onafhankelijke wijze werken.

Stuk 12 betreft een internetartikel van 24 oktober 2015 waarin de VN Commissaris voor Mensenrechten Tsjechië oproept de vasthouding van migranten en vluchtelingen te beëindigen omdat dit land asielzoekers routinematig onderwerpt aan een vasthouding van 40 dagen en meer. De VN Commissaris wijst tevens op voorvallen waarin asielzoekers naakt worden gefouilleerd door de overheid om beslag te leggen op het daggeld dat zij moeten betalen voor hun verblijf in de detentiecentra. De detentieomstandigheden worden beschreven als erger dan in de gevangenis. Verzoeker benadrukt ook

nog op verklaring van de Tsjechische president waarin deze reageert op de beschuldigingen en stelt dat hij reeds lang waarschuwt voor de bedreiging van islamfundamentalisme, dat hij bij zijn positie blijft en niet zal veranderen onder druk van het buitenland. Verzoeker meent dat wanneer automatisch een amalgaam wordt gemaakt tussen asielzoekers en islamfundamentalisme, men zich ernstige vragen kan stellen betreffende de redenen voor detentie, de opvangomstandigheden en de behandeling van de asielprocedure.

De Raad stelt vast dat ook dit stuk specifiek handelt over de massale toestroom en situatie van migranten die in de loop van de zomer van 2015 door Tsjechië reisden op weg naar welbepaalde meer noordelijk en westelijk gelegen Europese landen. De vraag rijst in hoeverre dit artikel, dat meer dan een jaar oud is, nog als actueel kan worden beschouwd, gezien het gegeven dat uit stuk 5 blijkt dat de detentiecentra heden nagenoeg leeg zijn en uit stuk 10 blijkt dat Syrische asielzoekers niet langer worden vastgehouden. Verzoeker toont met dit stuk ook niet aan dat hij, die met een visum uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten het Schengengrondgebied heeft betreden en die in het kader van de Dublin III-verordening zal worden overgedragen aan Tsjechië, automatisch zal worden vastgehouden. Daarenboven blijkt uit het stuk dat alle personen die hun vasthouding aanvechten, zijn vrijgelaten. Hoewel ook blijkt dat het niet voor iedereen mogelijk was om spoedig hun vasthouding aan te vechten wegens geen informatie aan kosteloze juridische bijstand, blijkt wederom dat de beroepsinstanties in Tsjechië naar behoren op onafhankelijke wijze werken, ook wat betreft beslissingen inzake detentie. In zoverre er geen informatie zou zijn over kosteloze juridische bijstand, kan verzoeker bij middel van zijn raadsman inlichtingen inwinnen over de toegang tot kosteloze juridische bijstand alvorens hij wordt overgedragen aan Tsjechië. In zoverre verzoeker meent dat er een amalgaam is omtrent asielzoekers en islamfundamentalisme, wijst de Raad er op dat de loutere verklaring van de president niet afdoende aantoont dat verzoeker een risico loopt verdacht te worden van islamfundamentalisme en om die reden zal worden vastgehouden, nu hij tijdens zijn Dablingehoor heeft aangegeven christen te zijn.

3.3.2.9. De Raad besluit, na de voorgelegde stukken te hebben gelezen alsook het daarmee gepaarde betoog van verzoeker, dat de meeste stukken specifiek betrekking hebben op de massale toestroom van migranten en asielzoekers die in de loop van 2015 door Tsjechië reisden op weg naar welbepaalde meer noordelijk en westelijk gelegen Europese landen. De meeste stukken bespreken de gevolgen ervan die zich toen voordeden in de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Tsjechië en de maatregelen die toen werden genomen. Evenwel blijken deze stukken ouder dan jaar en is hun actuele waarde niet afdoende aangetoond, des te meer daar verzoeker ook stukken aanbrengt waaruit blijkt dat na een toestroom in 2015 de situatie in 2016 min of meer is gestabiliseerd waardoor de detentiecentra nagenoeg leeg zijn. Tevens blijkt dat Syrische asielzoekers niet langer automatisch worden vastgehouden.

Het meeste recente stuk dat verzoeker voorlegt is stuk 13 dat een rapport van het Global Detention Project van september 2016 betreft. Verzoeker benadrukt een paragraaf waarin de VN Commissaris voor Mensenrechten in oktober 2015 de ontoereikende detentieomstandigheden aan de kaak stelde en die volgens hem een integraal onderdeel zijn van een Tsjechische afschrikkingsbeleid ten aanzien van asielzoekers. In het rapport worden de verschillende gronden opgesomd op basis waarvan een asielzoeker kan worden vastgehouden. Nergens uit het rapport blijkt evenwel Dublinterugkeerders bij overdracht aan Tsjechië automatisch worden vastgehouden, evenmin duidt verzoeker concrete passages aan in dit rapport die zulks aantonen. Verder merkt de Raad op dat uit het rapport evenmin volgt dat asielzoekers tout court automatisch worden vastgehouden. Wel wordt de duur van de vasthouding en de omstandigheden van vasthouding aangeklaagd, maar nogmaals verzoeker, die met een visum uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten het Schengengrondgebied heeft betreden en die in het kader van de Dublin III-verordening zal worden overgedragen aan Tsjechië, toont met dit rapport niet aan dat hij behoort tot een groep die systematisch wordt opgesloten. In zoverre vasthouding wordt gelinkt aan een vrees voor islamfundamentalisme, merkt de Raad op dat verzoeker zich heeft omschreven als christen, zodat hij niet aantoont dat een vrees voor islamfundamentalisme in zijn geval een concrete grond zou zijn om bij overdracht aan Tsjechië in detentie te worden geplaatst.

Tenslotte in zoverre verzoeker meent dat de president weegt op asielbeslissingen, merkt de Raad op dat de aangehaalde loutere verklaringen van de president niet voldoende zijn om de neutraliteit in de behandeling van asielaanvragen in vraag te stellen. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat in zijn geval zulke neutraliteit in gevaar zal komen. Tenslotte merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing en de stukken die verzoeker voegt blijkt dat de beroepsinstanties in Tsjechië naar behoren op onafhankelijke wijze werken, zowel wat betreft asielbeslissingen als beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Ook in hun geheel en samen gelezen maakt verzoeker met de voorgelegde stukken niet aannemelijk dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze heeft besloten dat *“geen enkele aanleiding [is] om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”*

In haar nota merkt de verwerende partij terecht op dat er geen internationale rapporten voorhanden zijn van gezaghebbende en betrouwbare organisaties die melding maken van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Tsjechië. Hoewel dit gebrek aan zulke rapporten niet afdoende is, vormt het toch een zekere aanwijzing waarmee rekening kan worden gehouden.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoeker *prima facie* niet aannemelijk dat er wel ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk, zowel betreft detentie als wat betreft de asielprocedure.

3.3.2.10. Vervolgens dient te worden nagegaan of de verzoeker met zijn betoog het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen individuele omstandigheden eigen aan zijn geval aanhaalt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een alleenstaande volwassen man is die tijdens zijn Dublingehoor van 4 november 2016 verklaart geen gezondheidsproblemen te kennen. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker *“evenmin in het kader van zijn in België ingediend verzoek tot internationale bescherming attesten of andere elementen aan[bracht] die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker besloot asiel te vragen in België omdat zijn zus in België verblijft. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Tsjechië omdat hij in Tsjechië geen familie heeft en in België wel. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker geen andere redenen aanhaalde die volgens hem een verzet tegen overdracht naar Tsjechië rechtvaardigen. Al deze elementen, die tevens worden aangehaald in de bestreden beslissing, worden niet betwist door verzoeker.

Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar verwijzing naar algemene rapporten en internetartikelen, noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

3.3.2.11. Verzoeker verwijt de gemachtigde geen toepassing te hebben gemaakt van het arrest van Tarakhel van het EHRM en geen individuele waarborgen te hebben gevraagd. Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont verzoeker *in casu* op geen enkele wijze *in concreto* aan dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zal worden opgevangen in Tsjechië. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 119; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland, par. 36) Het betoog dienaangaande faalt op het eerste gezicht.

3.3.2.10. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. In dit opzicht maakt verzoeker evenmin *prima facie* een schending van artikel 6 van Richtlijn 2013/32/EU, van artikelen 17 en 18 van Richtlijn

2013/33/EU, van artikelen 10, 13, 20 en 30 van Richtlijn 2013/32/EG, van artikelen 1, 6, 18, 21 en 24 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM aannemelijk.

Bijgevolg blijkt evenmin dat de bestreden beslissing in dit opzicht niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 8 van het EVRM, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de hogere vermelde geschonden geachte bepalingen, gaat verzoeker over tot een concrete toepassing ervan. Verzoeker zet het volgende uiteen:

"A) EERSTE ONDERDEEL

Overwegende dat betrokkene in zijn Dublin interview liet gelden dat hij verblijft met zijn zus die hier in België legaal verblijft;

Dat zijn zus hem financieel en materieel steunt (stuk 3);

Dat hieruit vloeit dat zij financieel en emotioneel afhankelijk is van zijn familie;

Dat de bestreden beslissing laat gelden dat verzoeker niet bewijst dat zij afhankelijk is van zijn zus terwijl, verwerende partij zodanig heeft gehandeld dat verzoeker op het moment van de interview enkel vragen stelde betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker zonder vragen te stellen betreffende zijn afhankelijkheid;

Het komt uiteraard aan de verwerende partij in het kader van de dublinprocedure om te achterhalen waaruit die oneerlijke behandeling waarover verzoeker gewag maakt juist bestaat, aangezien zij de grenzen van het dublininterview bepaalt;

Dat de elementen uit het dossier van verzoeker, verwerende partij ertoe had moeten leiden met enige zorgvuldigheid op te treden;

Dat op zijn minst dient te worden vastgesteld dat het dossier van verzoeker ten aanzien van zijn familiaal leven en artikel 17.2 van de Dublinverordening niet grondig werd onderzocht;

Dat er bijgevolg een schending moet worden vastgesteld van de ingeroepen bepalingen en beginsels;

B) TWEEDE ONDERDEEL

Overwegende dat, ten eerste, verzoekende partij het bestaan van haar familiaal en privéleven moet bewijzen;

Dat, in casu, er sprake is van familiaal leven;

Dat een meerderjarige persoon wordt geacht een familiaal leven te hebben buiten de nucleaire familiebanden als hij een financiële of affectieve afhankelijkheid kan bewijzen ;

Dat, immers, het Europees Hof in de zaak Trabelsi tegen Duitsland laat gelden dat :

« La Cour note que le requérant, célibataire et sans enfants, avait 21 ans au moment de l'imposition de l'interdiction de séjour, et plus de 22 ans lorsque la mesure est devenue définitive, mais vivait encore avec ses parents. Elle rappelle qu'elle a admis dans un certain nombre d'affaires concernant de jeunes adultes qui n'avaient pas encore fondé leur propre famille que leurs liens avec leurs parents et d'autres membres de leur famille proche s'analysaient également en une vie familiale. Par ailleurs, la question de l'existence d'une vie familiale au sens de l'article 8 doit s'apprécier à la lumière de la situation à l'époque où la mesure d'interdiction de séjour est devenue définitive (Maslov précité, § 61), c'est-à-dire en l'espèce le 30 juin 2005, jour où la cour d'appel administrative a rendu sa décision (Kaya c. Allemagne, no 31753/02, § 57, 28 juin 2007, et Chair et J.B. précité, § 60). »

Dat blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij financieel en materieel afhankelijk is van zijn zus (stuk 3);

Dat daarenboven een affectieve en psychische afhankelijkheidsband bestaat ten aanzien van de 'Belgische' familie;

Dat sommige nieuwe stukken zijn;

Dat, Uw Raad rekening dient te houden met dit nieuw stuk, volgens het EHRM, het bestaan van het familiaal leven moet worden beoordeeld tot op het moment van de effectieve verwijdering;

Dat deze familiale banden deel uitmaken van het familiaal leven van verzoekende partij in de zin van artikel 8 E.V.R.M.;

Dat deze familiale banden ook onder de toepassing vallen van artikel 17.2 van de Dublinverordening in tegenstelling met wat verwerende partij in de bestreden beslissing laat gelden;

Dat men bijgevolg toepassing dient te maken van deze twee wetsbepalingen;

Overwegende dat men, ten tweede, moet nagaan of de Belgische Staat de positieve verplichting had het familiaal en privéleven van verzoekende partij te handhaven of te ontwikkelen door de asielaanvraag van verzoekende partij in België alwaar zijn familie verblijft te behandelen;

Dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in het familiaal leven van verzoekende partij dat niet noodzakelijk is in de Belgische democratische samenleving;

Dat men, ten dien opzichte, een fair-balance toets had moeten voeren tussen het belang van verzoekende partij, zijn familiaal en privéleven in België voortzetten gedurende de behandeling van de asielaanvraag en, het belang van verwerende partij, namelijk immigratie controleren en reguleren;

Dat men vooreerst moet benadrukken dat, prima facie, bij het lezen van de bestreden beslissing, kan worden vastgesteld dat verwerende partij deze toets zelf niet heeft gedaan;

Dat nergens uit bestreden beslissing of het administratief dossier dat blijkt deze fair-balance toets werd bewerkstelligd;

Dat niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat in het kader van de verwijderingbeslissing een fairbalance toets werd uitgevoerd tussen de belangen van verzoekende en deze van de Belgische Staat;

Dat het belang van verzoekende partij, zijn familiaal leven ontwikkelen en handhaven in België nergens blijkt nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er geen sprake is van familiaal leven – quod non;

Dat er bijgevolg een basische schending dient te worden vastgesteld van artikel 8 E.V.R.M.;

Dat, volledigheidshalve, als men voormelde fair-balance toets had uitgevoerd, deze in het voordeel van verzoekende partij zou zijn :

- *Dat verzoeker afhankelijk is van zijn zus,*
- *Dat de onthaalomstandigheden in Tsjechië ontierend en onmenselijk zijn (algemeen gekend feit, zie hierboven eerste middel),*
- *Dat de asielpcedure in Tsjechië niet conform artikel 13 EVRM is,*
- *Dat verzoeker er ook een groot risico loopt om er te worden gedetineerd in ontierende en onmenselijke omstandigheden;*

Dat de inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij niet beantwoord aan een daadwerkelijke maatschappelijke behoefte en dus niet noodzakelijke is in de democratische samenleving waardoor er een schending dient te worden vastgesteld van artikel 8 E.V.R.M.;

Dat de inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij, terwijl hij geen risico uitmaakt voor de openbare orde, noch een economische last voor de Belgische Staat is, noch een risico voor de gezondheidszorg uitmaakt, een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 17 van de Dublinverordening nu deze inmenging disproportioneel blijkt;"

3.3.2.13. Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker melding maakte van een zus die in België woont.

Op 21 september 2016 werd hem gevraagd: *“Is één van de gezinsleden in een Lidstaat of in een derde land erkend als vluchteling en aldaar legaal woonachtig ?”* Verzoeker antwoordde: *“Mijn zus M verblijft al 6 jaar in België en heeft de Belgische nationaliteit (is hier gehuwd) Mijn oom B.V. (broer van vader) woont al veel jaren in Nederland. Ik weet niet welk statuut hij heeft.”*

Er werd hem tevens gevraagd: *“Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* Hij antwoordde: *“Bescherming van mensenrechten, is een goed land, mijn zus woont hier.”*

Op 4 november 2016 werd verzoeker nogmaals gevraagd: *“Is er een specifieke 31 reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* Hij antwoordde: *“Omdat mijn zus in België woont.”*

Tevens werd hem gevraagd: *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen? Om welke redenen kan of mag Tsjechië uw asielaanvraag niet behandelen?”* Hij antwoordde: *“Ik wil bij mijn zus in België blijven. In Tsjechië heb ik geen andere familie.”*

In de bestreden beslissing wordt aangaande deze elementen het volgende gemotiveerd:

“De in België verblijvende zus van de betrokkene vroeg op 17.11.2010 een eerste maal asiel in België. Deze aanvraag werd op 28.01.2011 afgesloten met een beslissing van niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Een tweede asielaanvraag, ingediend op 09.01.2012, werd afgesloten met een beslissing van niet in overwegingname. De zus van de betrokkene verkreeg in 2015 verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg. Verordening 604/2013 plaatst de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Wat de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van

Verordening 604/2013 betreft merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dd. 04.11.2016 geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid, opgevolgd door artikel 16(1) van Verordening 604/2013, zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) beschreven reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn zus bestaat.

Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44: Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende personen niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn we van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende zus er volgens geen dergelijke en dat de overdracht van de betrokkene aan Tsjechië derhalve geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM.”

3.3.2.14. Verzoeker stelt dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar het familiaal leven en artikel 17, lid 2 van de Dublin III-verordening.

De Raad stelt vast dat verzoeker tweemaal werd gehoord in het kader van de Dublin-procedure, met name op 21 september 2016 en 4 november 2016. Tweemaal werd hem gevraagd waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen alsook of en waarom hij zich verzet tegen een overdracht naar Tsjechië. In zoverre verzoeker betoogt dat hem geen concrete vragen werden gesteld aangaande de afhankelijkheid van zijn zus en dat de gemachtigde de grenzen van het gehoor bepaalt, merkt de Raad op dat verzoeker de nodige ruimte had om in het kader van de hierboven gestelde open vragen melding te maken van zijn afhankelijkheid. Indien verzoeker afhankelijk is van zijn zus, zoals hij beweert, dan was dit evengoed een valabele reden om te staven waarom hij in België een asielaanvraag wil indienen en waarom hij zich verzet tegen een overdracht naar Tsjechië. Verzoeker toont niet aan dat hem de mond werd gesnoerd en dat hij bepaalde elementen niet voren kon of mocht brengen.

Daarbij moet worden opgemerkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord en dat er meer dan een maand tijd is verstreken tussen de twee gehoren zodat hem ruim de kans werd geboden om nuttig voor zijn belangen op te komen, alle relevante elementen en bewijsstukken over te maken en zijn standpunt aangaande het voorgehouden familiaal leven en zijn afhankelijkheid van zijn zus op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het is slechts op het moment dat onderhavig beroep wordt ingediend dat verzoeker een stuk voorlegt om zijn afhankelijkheid te staven. Verzoeker zet niet uiteen waarom dit stuk of andere stavingsstukken niet eerder konden worden voorgelegd. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich beperkt tot de mededeling dat zijn zus in België woont zonder daarover verdere toelichting te geven.

Artikel 17, lid 2 van de Dublin III-verordening betreft de zogenaamde humanitaire clausule. Deze clausule houdt in dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, *in casu* België, te allen tijde een andere lidstaat kan vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet dienstig naar deze bepaling kan verwijzen. De zus van verzoeker woont immers in België, niet in een andere lidstaat. De clausule is bedoeld opdat één lidstaat aan een andere lidstaat een overdracht kan vragen omwille van familiebanden of humanitaire gronden. De

bedoeling van verzoeker is echter om in België te blijven, met name de lidstaat waar de asielaanvraag wordt ingediend, zodat de toepassing van deze clausule, die inhoudt dat België een overdracht naar een andere lidstaat zou vragen, zonder inhoud is. Een schending van artikel 17, lid 2 van de Dublin III-verordening wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.15. Verzoeker stelt dat hij financieel en emotioneel afhankelijk is van zijn familie, met name van zijn zus in België die hem financieel en materieel steunt. Hij stelt dat er een affectieve en psychische afhankelijkheidsband bestaat ten aanzien van zijn “Belgische” familie. Aldus is er volgens hem sprake van een familiaal leven.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen familiaal leven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familiaal leven niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familiaal leven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Zulk kerngezin wordt beschreven in artikel 2, g) van de Dublin III – verordening. Dienaangaande stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing vast dat de *“in België verblijvende zus kan ten overstaan van de betrokkene niet [kan] worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013”*. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt steun in het administratief dossier. De gemachtigde was er derhalve niet toegehouden artikelen 9 en 10 van de Dublin III-verordening toe te passen.

Wat de soevereiniteitsclausule in artikel 17, lid 2 van de Dublin III-verordening betreft, stelt de gemachtigde dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing ervan, hetgeen steun vindt in de discretionaire beoordelingsruimte die deze bepaling verleent. Het wordt evenmin betwist door verzoeker.

Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt met name dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De

afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgen. Hetzelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland).

In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde erop dat een relatie van afhankelijkheid in het kader van artikel 8 EVRM, de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, dient te overstijgen en in die mate sterk dienen te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende personen niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan volgens de gemachtigde het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren.

In casu zijn verzoeker en zijn zus meerderjarige personen. Opdat het familiaal leven tussen verzoeker en zijn zus onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, dient *in casu* een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoeker en zijn zus.

De gemachtigde verwijst naar artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening dat bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16, lid 1 stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden.

Aldus houdt artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, waarbij bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen familieleden – die niet vallen onder de in artikel 2, g) van de Dublin III - verordening – en het familielid dat reeds in een lidstaat verblijft, worden vereist. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 EVRM reeds werd doorgevoerd in artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening. (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De gemachtigde stelt vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor van 4 november 2016 verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen en dat er geen objectieve elementen inzake een situatie van afhankelijkheid werden voorgelegd.

Zoals hierboven vastgesteld, bracht verzoeker naar aanleiding van de twee gehoren geen elementen naar voren die gewag maakte van een afhankelijkheidsrelatie hoewel hij daartoe ruim de mogelijkheid had. Evenmin blijken zulke elementen van afhankelijkheid uit de overige stukken van het administratief dossier. Dat de gemachtigde vervolgens oordeelt dat op grond van de verklaringen van de verzoeker en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16, lid 1 beschreven reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn zus bestaat, komt de Raad *prima facie* niet onzorgvuldig voor.

Verzoeker voegt heden een stuk toe om zijn afhankelijkheidsrelatie te staven. Hij merkt terecht op dat de Raad in het licht van artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek dient te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd. Aldus komt de Raad tegemoet aan de *ex nunc*-toets die volgt uit de arresten Maslov en Trabelsi van het EHRM waarnaar verzoeker verwijst.

De Raad stelt vast dat het voorgelegde stuk van 9 november 2016 een brief betreft van zijn zus, waarin zij verzoekt om haar broer vrij te laten zodat hij in vrijheid bij haar kan verblijven gedurende zijn asielprocedure. Zij verklaarde op eer dat zij de middelen heeft om hem te huisvesten gedurende heel de procedure.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, kan op basis van dit enkele stuk geenszins op afdoende wijze worden vastgesteld dat verzoeker "*financieel en emotioneel afhankelijk is van zijn familie*", dat zijn zus "*hem financieel en materieel steunt*" en dat er "*een affectieve en psychische afhankelijkheidsband bestaat ten aanzien van zijn "Belgische" familie*". Het voorgelegde stuk zegt niet meer dan dat zijn zus hem graag vrijgelaten zou zien en dat zij bereid is hem te huisvesten gedurende de asielprocedure. Dat

verzoeker eerder financieel en materieel werd gesteund door zijn zus blijkt hier niet uit. Evenmin toont dit stuk een affectieve en psychische afhankelijkheidsband aan. Met deze loutere verklaring van zijn zus slaagt verzoeker er *prima facie* niet in afdoende aannemelijk te maken dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid in de relatie met zijn zus dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Het stuk kan op het eerste gezicht zelfs niet worden beschouwd als een begin van bewijs van een band van afhankelijkheid.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij bij scheiding van zijn zus niet zelfstandig kan functioneren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde gewerkt te hebben. Hij maakt niet aannemelijk dat hij niet terug zou kunnen werken om in zijn eigen levensbehoeften te voorzien. Uit het administratief dossier blijkt dat een scheiding tussen verzoeker en zijn zus zich in het verleden reeds heeft voorgedaan daar zijn zus al zes jaar in België woont en verzoeker volgens eigen zeggen pas in augustus 2016 in België toekwam. Hierbij moet worden opgemerkt dat hij reeds op 10 augustus 2016 werd vastgehouden. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker in zijn land van herkomst afhankelijk was van zijn zus, voor en na haar vertrek uit Armenië.

De voorlegging van het vermeld stuk weerlegt dan ook op eerste gezicht het besluit van de gemachtigde inzake artikel 8 van het EVRM niet, met name dat "*Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn we van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende zus er volgens geen dergelijke en dat de overdracht van de betrokkene aan Tsjechië derhalve geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM.*"

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar oom, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn zus *prima facie* niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging (zgn. fair balance toets) diende plaats te hebben.

Ook hier maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van relevante feiten en omstandigheden aangaande de verhouding tussen verzoeker en zijn zus of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de gemachtigde de verhouding tussen verzoeker en zijn zus kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet, en evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.16. In zoverre verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, merkt de Raad op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222)

De motieven van de bestreden beslissing aangaande verzoeker en zijn zus kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verder moet worden vastgesteld dat in het licht van wat hierboven is besproken, verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing aangaande de verhouding tussen hem en zijn zus niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.17. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizendzestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. MAES